

Илӛс — рақами дуй

Хусусиятҳои Нубуввати

Jeff Pippenger

2023-09-27

Дар мақолаи қаблӣ мо Илӛсро ҳамчун рамз муайян кардем. Мувофиқи қоидаҳои Вилиям Миллер, «рамзҳо» метавонанд беш аз як маъно дошта бошанд. Бинобар ин, Илӛс ҳамчун рамз метавонад ҳамчунин як қисми рамзи дугонаи Илӛс ва Мусо бошад. Рамзи дугонаи Илӛс ва Мусо дар тамоми китоби Ваҳй қорӣ аст, ва нисбат ба он ки ин рамзи дугона чиро ифода мекунад, ноякин будан, маънои нисбат ба паёме, ки дар китоби Ваҳй каме пеш аз баста шудани мӯҳлати имтиёз кушода мегардад, ноякин буданро дорад. Аз ин сабаб, акнун мо махсусан ба баъзе хусусиятҳои набавие, ки бо рамзи Илӛс муайян шудаанд, хоҳем пардохт.

Мо се шӯҳиди асосӣ дорем, то он хусусиятҳои нубувватиро собит намоем. Он шӯҳидон — Илӛс-пайғамбар, Яҳёи Таъмиддиханда ва Уилям Миллер мебошанд, ки ваҳй онҳоро ҳамчун рамзҳои ба ҳам ивазшаванда муаррифӣ мекунад.

Ҳазорон касон ба пазируфтани ҳақиқате, ки Вилиям Миллер мавъиза мекард, роҳнамун шуданд, ва хизматгори Худро дар рӯҳ ва қудрати Илӛс барангехта шуданд, то ин паёмро эълон намоянд. Монанди Юҳанно, пешгузаштаи Исо, онҳое ки ин паёми ҷиддиро мавъиза мекарданд, худро водор меёфтанд, ки табарро бар решаи дарахт **دندگ** ва мардумро даъват намоянд, ки мевахое биёранд, ки сазовори тавба бошад. Шаҳодати онҳо чунон буд, ки калисоҳоро бедор созад ва ба таври ғарбӣ таъсир расонад ва ҳислати воқеии онҳоро ошкор намояд. Ва ҳангоме ки огоҳии ҷиддӣ барои ғурехтан аз ғзаби оянда садо меод, бисёре аз онҳое ки бо калисоҳо муттаҳид буданд, ин паёми шиғобахшро пазируфтанд; онҳо ақибгардии худро диданд ва бо ашқҳои талхи тавба ва бо азоби амиқи қон, худро пеши Худро фурутан сохтанд. Ва чун Рӯҳи Худо бар онҳо қарор гирифт, онҳо низ дар баланд кардани ин нидо кӯмак карданд: «Аз Худро битарсед ва Ёро қалол диҳед, зеро соати доварии Ё фаро расидааст». Навиштаҳои Аввалин, 233.

Илӛс, Яҳёи Таъмиддиханда ва Миллер рӯҳи махсусе дода шуда буданд, ки қори онҳоро роҳнамоӣ мекард ва муайян месохт. Шаҳодати онҳо «чунин тарҳрезӣ шуда буд, ки калисоҳоро бедор созад, бар онҳо пуриқтидорона таъсир расонад ва» «ҳислати воқеии» он калисоҳоро «ошкор намояд». Хоҳ дар замони Аҳъоб бошад, хоҳ дар айёми Яҳёи Таъмиддиханда ё Вилиям Миллер, калисоҳое, ки ба онҳо муроҷиат мешуд, ҳама дорои кӯрии Лоудикия буданд, кӯрие ба дараҷае амиқ ва торик, ки паём мебоист ба ҳама андоза мустақим бошад, ки гӯё «табарро бар решаи дарахт» ниҳода бошанд. Он эълони баста шудани мӯҳлати имтиёзро дар бар мегирифт, ки дар мавриди Яҳёи Таъмиддиханда ҳама огоҳӣ аз «ғзабе» буд, ки «омаданӣ» буд. Паёми Миллер, ки эълон мекард: «Аз Худро битарсед ва Ёро қалол диҳед; зеро соати доварии Ё фаро расидааст», низ огоҳие аз ғзаби оянда буд.

«Овози Яҳё мисли карнай баланд шуд. Миссияи ӯ ин буд: “Ба қавми Ман исёни онҳоро нишон деҳ, ва ба хонадони Яъқуб гуноҳҳои онҳоро” (Ишаъё 58:1). Ӯ ҳеҷ донишомӯзии башариро ба даст наоварда буд. Худо ва табиат муаллимони ӯ буданд. Аммо касе лозим буд, ки роҳро пеши Масеҳ омода созад, касе, ки ба андозае ҳасур бошад, то овози худро мисли анбиёи қадим шунавонад ва миллати фосидшударо ба тавба даъват намояд.» Selected Messages, book 2, 148.

Илҳос амр фармуд, ки насли ӯ дар ҳамон рӯз интиҳоб намояд, ки оё ба Худо хизмат хоҳад кард ё ба Баал; ва он насл ҳеҷ калимае ҷавоб надод, ки ин ба маънои баргузидани Баал аст.

«Ҳеҷ гоҳ ниёз ба огоҳсозӣҳо ва сарзанишҳои содиқона ва ба муомилаи наздик, росту қотеъ, аз ҳамин замон бештар набуд. Шайтон, медониста, ки вақташ кӯтоҳ аст, бо қудрати бузург фуруд омадааст. Ӯ ҷаҳонро аз афсонаҳои хушоянду фиребанда лабрез месозад, ва қавми Худо дӯст медоранд, ки ба онҳо суханони нарму дилписанд гуфта шавад. Аз гуноҳ ва шарорат нафрат намекунад. Ба ман нишон дода шуд, ки қавми Худо бояд барои ақиб рондани торикии ҳучумовар кӯшишҳои устувортар ва қатъитар ба ҳарҷ диҳанд. Кори ҷиддии Рӯҳи Худо ҳоло ҷунун лозим аст, ки ҳаргиз пеш аз ин ҷунун набуд. Қарахтӣ кундфаҳмӣ бояд дур андохта шавад. Мо бояд аз он сустиву беҳолӣ бедор шавем, ки, агар ба он муқобилат накунем, ҳалокати моро ба бор хоҳад овард. Шайтон бар ақлҳо таъсири пурқувват ва ҳукмрон дорад. Воизон ва мардум дар ҳатар ҳастанд, ки дар тарафи қувваҳои торикиё ёфта шаванд. Акнун ҷунун ҷизе ҷун маъқеи бетараф вучуд надорад. Мо ё қатъиян ҷонибдори ҳақ ҳастем ё қатъиян бо ноҳақ. Масеҳ гуфт: “Ҳар кӣ бо Ман нест, бар ҷидди Ман аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, пароканда мекунад.”» Шаҳодатҳо, ҷилди 3, 327.

Яҳё «қавми фосиди» замони худро «насли афъӣ» номид. Миллериён дар ниҳоят қавми фосиди замони худро ҳамчун духтарони Бобил муайян карданд. Ҳоҳ Илҳос бошад, ҳоҳ Яҳё ё Миллер, ҳеҷ яке аз ин се нафар илоҳиётшинос набуданд. Ҳамаи онҳо аз миёни табақаҳои оддии зиндагӣ даъват шуда буданд.

«Ҳақиқат, ҷунун ки он дар Исо аст, ҳамон тавре ки Ӯ онро ҳангоми дар абри мулоими болиштмонанд ихоташуда буданаш эълон намуд, дар ин рӯзи мо низ ростӣ ва ҳақиқат аст, ва он бо ҳамон яқиният зеҳни қабулқунандаи худро нав хоҳад сохт, ҷунун ки дар гузашта зеҳнҳоро нав сохтааст. Масеҳ эълон кардааст: “Агар онҳо ба Мусо ва анбиё гӯш надиханд, ҳатто агар касе аз мурдагон эҳё шавад ҳам, бовар нахоҳанд кард.” (Luke 16:31).»

«Мо, ҳамчун қавм, бояд роҳи Худовандро, зеро роҳнамоии ҳокимонаи Рӯҳулқудс, барои паҳншавии Инҷил дар покии он омода созем. Ҷӯи оби ҳаётбахш бояд дар ҷараёни худ амиқтар ва фарохтар гардад. Дар ҳамаи саҳроҳо, наздик ва дур, одамон аз шудгор ва аз машғулиятҳои маъмултари тичоратӣ, ки бештар зеҳнро машғул медоранд, даъват хоҳанд шуд ва дар иртибот бо мардони соҳибтаҷриба — мардоне, ки ҳақиқатро мефаҳманд, таълим хоҳанд ёфт. Ба воситаи амалҳои шигифтангези Худо, кӯҳҳои душворӣ дур карда шуда, ба баҳр андохта хоҳанд шуд. Бигзор мисли касоне меҳнат кунем, ки қувваи ҳаётбахши ҳақиқатро, ҷунун ки он дар Исо ҳаст, озмудаанд.»

«Дар ин давра бояд як силсила рӯйдодҳо ба амал ояд, ки ошкор хоҳад сохт, ки Худо Ҳокими вазъият аст. Ҳақиқат бо забони равшан ва бебаҳс эълон карда хоҳад шуд. Онҳое ки ҳақиқатро мавъиза мекунанд, кӯшиш хоҳанд кард, ки ҳақиқатро бо зиндагии ботартиб ва рафтори парҳезгоруна нишон диҳанд. Ва ҳангоме ки инро ба ҷо меоранд, онҳо дар ҳимояи ҳақиқат ва дар татбиқи қатъии он, чунон ки Худо онро додааст, пурқувват хоҳанд гардид.»

«Ҳангоме ки он мардоне, ки ҳақиқатро шинохта ва таълим додаанд, ба фаҳмиши инсонӣ моил мегарданд ва ба зеҳнҳои фирефташуда табақи афсонаҳои худро тақсим мекунанд, он гоҳ вақти бағоят муносиб фаро мерасад, то онҳое ки замоне коргарони хизмати башоратӣ будаанд, вале ба идоракунии тарабхонаҳо, мағозаҳои озуқа ва дигар соҳаҳои кори тичоратӣ кашида шудаанд, ба саф дароянд, Китобҳои Муқаддаси худро бо ҷидду ҷаҳд омӯзанд ва, бо каломи Худо дар даст, ҳақиқати Китоби Муқаддасро, яъне ғизои рӯҳониро, дар ҳамкорӣ бо фариштагони осмонӣ тақсим намоянд. Ин кор акнун бо овози баланд коргаронеро, ки аз ҷониби Илоҳӣ таъйин шудаанд, талаб мекунад. Он гоҳ Қудрати Мутлақ ба кӯҳҳои мушкилот хоҳад гуфт: Аз ҷо бардошта шав ва ба баҳр афканда шав». Paulson Collection, 73, 74.

Илёс, Яҳё ва Миллер чунин буданд ва аз ин рӯ мардонеро ифода мекунанд, ки аз «маъмулитарин» «машғулиятҳо» даъват мешаванд, зеро «он мардон», ки пештар ҳақиқатро таълим дода буданд, дар ниҳоят «ба фаҳмиши инсонӣ рӯй мегардонанд ва ба зеҳнҳои фирефташуда табақи афсонаҳои сохтаи худро пешкаш мекунанд». Мардони оддӣ, ки даъват мешаванд, «татбиқи яқин»-и пешгӯии Китоби Муқаддасро, чунон ки «Худо онро додааст», баён хоҳанд кард. Хоҳар Уайт дар он порча ду бор «кӯҳҳо»-ро ҳамчун «кӯҳҳои душворӣ» муайян кард. Кори ин мардон ҳамвор гардондани «ҳар кӯҳ»-ро дар бар мегирифт. Коре, ки аз ҷониби мардони оддӣ анҷом меёбад, ки аз шудгори шароити фӯрӯтанона даъват шудаанд, кори муайян кардани методологияи дурусти Китоби Муқаддасро, дар муқобили табақҳои афсонаҳои инсонии додаи илоҳиётшиносони замон, ифода мекунад.

«Кори Яҳёи Таъмиддиҳанда ва кори касоне ки дар айёми охир дар рӯҳ ва қудрати Илёс барои бедор сохтани мардум аз бепарвоии онҳо берун меоянд, аз бисёр ҷиҳат яқсон аст. Кори ӯ намунаи корест, ки бояд дар ин аср анҷом дода шавад. Масех бори дуюм хоҳад омад, то ҷаҳонро ба адолат доварӣ намояд. Паёмоварони Худо, ки охири паёми огоҳиро, ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, мебаранд, бояд роҳи омадани дуюми Масехро омода созанд, чунон ки Яҳё роҳи омадани аввали Ӯро омода сохт. Дар ин кори омадасозӣ, “ҳар дара бояд баланд карда шавад, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст гардонида шавад; ва қачӣ рост карда шавад, ва ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор” зеро таърих бояд тақрор гардад, ва бори дигар “ҷалоли Худованд ошкор хоҳад шуд, ва тамоми башар онро яқчо хоҳад дид; зеро даҳони Худованд чунин гуфтааст.”» Southern Watchman, March 21, 1905.

Хусусиятҳои се ислоҳгар, ки Ишаёё муайян кардааст, инҳоянд: ҳар водӣ баланд карда хоҳад шуд, ҳар кӯҳ паст карда хоҳад шуд, қачӣ рост гардонида хоҳад шуд, ва ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор карда хоҳанд шуд. Роҳи Худованд, ки бо баланд кардани водихо, паст кардани кӯҳҳо ва рост кардани қачӣ ва ҳамвор сохтани ҷойҳои ноҳамвор омода карда мешавад, ҳамон роҳҳои қадимист.

Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, дар саҳро барои Худои мо шоҳроҳе рост созад. Ҳар водӣ баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад гардид; қачӣ рост хоҳад шуд, ва ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор хоҳанд гашт. Ва ҷалолӣ Худованд ошкор хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид, зеро даҳони Худованд инро гуфтааст. Ишаё 40:3–5.

Вақте ки яҳудиёни хирадгумкарда аз Яҳёи Таъмиддиханда пурсиданд, ки оё ӯ Илёсест, ки бояд биёяд, ӯ ҷавоб дод, ки нест; вале баъд худро бо он порча аз Ишаё муаррифӣ кард.

Ва ин аст шаҳодати Яҳё, ҳангоме ки яҳудиён аз Уршалим коҳинон ва левизодагонро фиристоданд, то аз ӯ бипурсанд: «Ту кистӣ?» Ва ӯ иқрор кард ва инкор нанамуд; балки иқрор карда гуфт: «Ман Масеҳ нестам». Ва аз ӯ пурсиданд: «Пас чӣ? Оё ту Илёс ҳастӣ?» ӯ меғӯяд: «Нестам». «Оё ту ҳамон набӣ ҳастӣ?» ӯ ҷавоб дод: «Не». Пас ба ӯ гуфтанд: «Ту кистӣ, то ба онҳое ки моро фиристодаанд, ҷавобе диҳем? Дар бораи худ чӣ меғӯӣ?» ӯ гуфт: «Ман овози нидокунандае дар биёбон ҳастам: роҳи Худовандро рост кунед, ҷунон ки набии Ишаё гуфтааст». Юҳанно 1:19–23.

Тайёр кардани «роҳи Худованд» он усулро муайян мекунад, ки фариштагон Миллерро роҳнамоӣ карданд, то онро дарк намояд ва ба кор барад, то фаҳмиши китобии «роҳ»-еро, ки одамон бояд дар он қадам мезаданд, омода созад. Ҳар «кӯҳ» бояд паст гардонда мешуд, зеро кӯҳҳо дар пешгӯии Китоби Муқаддас ҳақиқатҳоеро ифода мекунанд, ки дар назари аввал зоҳиран барои фаҳмидан аз ҳад душворанд. Барои дарк кардани кӯҳи ҷалолманди муқаддасе, ки дар Дониёл боби ёздаҳ, ояти чихилу панҷ зикр шудааст ва подшоҳи шимол мекӯшад онро тасарруф намояд, нахуст бояд кӯҳи ҷалолманди муқаддаси воқеиро дар Ерусалим муайян кард, ки ба таври рамзии пешгӯёна кӯҳи ҷалолманди муқаддаси рӯҳониро таъриф мекунад. Барои шарҳ додани кӯҳе, ки ҳамчун Армагеддон муайян шудааст, ки маънояш кӯҳи Мачиддо мебошад, бояд ба Мачиддои воқеӣ муроҷиат кард. Душворихон пешгӯёна, ки ҳамчун чизҳои душвор ифода шудаанд, ҳангоми ба кор бурдани он принсипи бартараф мегарданд, ки оғози чизе анҷоми онро ба тасвир мекашад.

Усуле, ки Ишаё онро намояндагӣ мекунад, Юҳанно ба он ишора менамояд ва Миллер онро баён кардааст, ҳар водиро баланд мегардонад. Хоҳ он «водиҳои рӯё» дар Ишаё боби бисту дуюм бошад, хоҳ «водиҳои устухонҳои хушк» дар Ҳизқиёл ё «водиҳои Еҳӯшофот» дар китоби Юбил, он усуле, ки бар дарки дурусти хислати Масеҳ бино ёфтааст—ҷунон ки ӯ дар таърихи Миллерӣ ҳамчун Палмони, Шуморишгари Аҷоиб, муаррифӣ шудааст, ё дар таърихи мо ҳамчун Алфа ва Омега, забоншиносии аҷоиб,—ҳамон чизест, ки ҳақиқатҳои нубувватиро, ки дар «водиҳо»-и Каломи Худо муаррифӣ шудаанд, баланд мегардонад.

Чизҳои қаче ки бояд рост гардонида шаванд, ва ҷойҳои ноҳамворе ки ҳамвор карда мешаванд, қори ислоҳ намудани одатҳо ва анъанаҳоеро ифода менамоянд, ки қаҳанати Лаодикия барои пойдор нигоҳ доштани таомҳои заҳролудӣ афсонаҳои худ ба кор мебарад. Қори Илёс ба таври мушаххас ҳамчун намояндаи методологияи дурусти Китоби Муқаддас, дар муқобили афсонаҳои илоҳиётшиносон ва коҳинон, муайян карда мешавад. Ин кор аз ҷониби «одамони одӣ» ба анҷом мерасад, на аз ҷониби коҳинон ва илоҳиётшиносони таҳсилдида. Дар дохили хусусиятҳои набавии ин се шоҳид ҳамчунин ҳамин ҳақиқати сода

чой дорад, ки Илёсе ки бояд биёяд, мард хоҳад буд.

Ин мушоҳида шояд ночиз намояд, аммо азбаски илоҳиётшиносони Адвентизм мекӯшанд афсонаҳои худро побарҷо нигоҳ доранд, онҳо порчаеро аз навиштаҳои Хоҳар Уайт гирифтаанд, ки дар он ӯ дар замони оянда дар бораи марде сухан мегӯяд, ки дар рӯҳ ва қудрати Илёс хоҳад омад, ва ба он афсонаи тавзеҳии худро зам мекунанд ва пофишорӣ менамоянд, ки Хоҳар Уайт дар бораи худ сухан мегуфт.

«Нубувват бояд ба ҷо оварда шавад. Худованд мегӯяд: “Инак, Ман пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд Илёс-пайғамбарро назди шумо мефиристам.” Касе бояд дар рӯҳ ва қудрати Илёс биёяд, [Ба замима нигаред.] ва ҳангоме ки ӯ зоҳир шавад, одамон метавонанд бигӯянд: “Ту аз ҳад ҷиддӣ ҳастӣ, Навиштаҳоро ба таври дуруст тафсир намекуни. Бигзор ба ту бигӯям, ки паёми худро ҷӣ гуна таълим диҳӣ.”»

«Бисёранд касоне, ки наметавонанд миёни кори Худо ва кори инсон фарқ гузоранд. Ман ҳақиқатро чунон ки Худо онро ба ман медиҳад, баён хоҳам кард, ва ҳоло мегӯям: агар шумо идома диҳед, ки айбҷӯӣ намоед ва рӯҳи ихтилоф дошта бошед, ҳаргиз ҳақиқатро нахоҳед шинохт. Исо ба шогирдони Худ гуфт: “Ман ҳанӯз чизҳои бисёре дорам, ки ба шумо бигӯям, лекин акнун тоқати онҳоро надоред.” Онҳо дар ҳолате набуданд, ки чизҳои муқаддас ва абадиرو қадр намоянд; аммо Исо ваъда дод, ки Тасаллидиҳандаро хоҳад фиристод, ки ӯ онҳоро ҳама чиз таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ӯ ба онҳо гуфта буд, ба ёдашон хоҳад овард.»

«Эй бародарон, мо набояд такягоҳи худро бар инсон гузорем. “Аз одамизод даст кашед, ки нафасаш дар бинии ӯст; зеро ӯро ба ҷӣ метавон шумурд?” Шумо бояд ҷонҳои нотавони худро бар Исо овезон кунед. Ба мо зебанда нест, ки аз чашмаи водӣ бинишем, ҳангоме ки дар қӯҳ чашмае ҳаст. Биёед ҷӯйҳои поёнро тарк кунем; биёед назди сарчашмаҳои баландтар оем. Агар нуктае аз ҳақиқат бошад, ки шумо онро намефаҳмед ва дар бораи он ҳамфикр нестед, таҳқиқ кунед, Навишторро бо Навиштор муқоиса намоед, ҷоҳи ҳақиқатро ба умқи кони каломи Худо фуру баред. Шумо бояд худ ва андешаҳои худро бар қурбонгоҳи Худо бигузored, андешаҳои қаблан шаклгирифтаи худро дур кунед, ва бигузored Рӯҳи осмонӣ шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ кунад». Testimonies to Ministers, 475, 476.

«Касе бояд дар рӯҳ ва қудрати Илёс биёяд»: ин суханон аз ҷониби баъзеҳо ба иштибоҳ нисбат дода шудаанд ба шахсе муайян, ки гумон мерафт бо паёми нубувватӣ баъд аз зиндагӣ ва фаъолияти хонум Уайт зоҳир хоҳад шуд. Се банде, ки ин мақоларо бо унвони «Бигзор осмон роҳнамоӣ кунад» ташкил медиҳанд, танҳо қисмати хурде аз суханроние мебошанд, ки Эллен Уайт субҳи 29 январи соли 1890 дар Батл-Крик, Мичиган, ироа карда буд. Азбаски ин матн дар шумораи 18 феввали соли 1890-и Review and Herald чоп шудааст, он унвони «Ҷӣ гуна бо нуктаи баҳсбарангези таълимот рӯ ба рӯ шудан» -ро дошт. Иқтибосҳои дигари гирифташуда аз ин мақола, ки асосан барои тақмили баъзе саҳифаҳои ин ҷилд истифода шудаанд, метавонанд дар саҳифаҳои 23, 104, 111, 119, 158, 278 ва 386 ёфт шаванд. Ин мақола ба таври комил дар Selected Messages 1:406–416 бознашр шудааст, ва қисмате, ки иқтибоси таҳти унвони «Бигзор Осмон роҳнамоӣ кунад»-ро ташкил медиҳад, дар саҳифаҳои 412 ва 413 омадааст. Вақте ки мақола ба

таври комил хонда мешавад, равшан мегардад, ки Эллен Уайт дар ин баёния, ки андаке бештар аз як сол пас аз Конфронси Миннеаполис ба як гурӯҳ дар Батл-Крик гуфта шуда буд, дар бораи хизмати худӣ ӯ сухан мегуфт. Баъзеҳо нисбат ба кори ӯ рӯҳияи интиқодӣ пайдо карда буданд. Таваҷҷуҳ кунед, ки дар банди пеш аз он банде, ки дар ин чилд дар саҳифаи 475 омадааст, Эллен Уайт чунин мегӯяд:

«Мо бояд ба мавқеи дароем, ки дар он ҳар гуна ихтилоф аз миён бардошта шавад. Агар ман гумон кунам, ки нур дарам, вазифаи худро дар пешкаш кардани он ба ҷо хоҳам овард. Фарз кунем, ки ман дар бораи паёме, ки Худованд меҳаҳад ба мардум бирасонам, бо дигарон машварат мекардам, дар он сурат мумкин буд дар баста шавад, то ки нур ба онҳое нарасад, ки Худо онро назди онҳо фиристода буд. Ҳангоме ки Исо ба Ерусалим савор ворид мешуд, “тамоми анбӯҳи шогирдон оғоз карданд, ки бо овози баланд барои ҳамаи қорҳои пуриқтидоре, ки дида буданд, шодӣ намуда, Худоро ҳамд гӯянд; ва мегуфтанд: муборак аст Подшоҳе ки ба исми Худованд меояд; ороиш дар осмон, ва ҷалол дар аълотаринҳо. Ва баъзе аз фарисиён аз миёни анбӯҳ ба Ӯ гуфтанд: эй Устод, шогирдони Худо манъ намо. Ва Ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: ба шумо мегӯям, агар инҳо ҳомӯш монанд, санғҳо дарҳол нидо хоҳанд кард» (Луқо 19:37–40).»

«Яҳудиён кӯшиданд, ки эълони он паёмро, ки дар каломи Худо пешгӯӣ шуда буд, боздоранд».

«Пас вай боз ба таҷрибаи шахсии худ ишора мекунад:

«“Нубувват бояд ба амал ояд. Худованд мегӯяд: “Инак, Ман пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд, Илёси набиро назди шумо мефиристам” (Малокӣ 4:5). Касе бояд дар рӯҳ ва қудрати Илёс биёяд, ва ҳангоме ки ӯ зоҳир шавад, одамон метавонанд бигӯянд: “Ту аз ҳад ҷиддӣ ҳастӣ, Навиштаҳоро ба таври дуруст тафсир намекуни.” — Selected Messages, volume 1, 412.»

«Ин ки вай ба таҷрибаи худ ишора мекард, аз банди баъдӣ низ равшан мегардад, ки дар он ӯ изҳор медорад:

«“Ман ростиро хоҳам гуфт, чунон ки Худо онро ба ман медиҳад...”» Замима ба «Шаҳодатҳо ба вазирон».

Далели он ки Эллен Уайт маҷбур буд ба афсонаҳои илоҳиётшиносон ва роҳбарони давраи худ посух диҳад, ҳеҷ гуна исботе фароҳам намеоварад, ки ӯ худро ҳамон «марде» мешинохтааст, ки дар оянда бо рӯҳ ва қудрати Илёс хоҳад омад. Қучост ягон далел аз миёни муҳолифони бисёри Эллен Уайт дар дохили адвентизм, ки усули татбиқи Китоби Муқаддасро, ки ӯ ба қор мебард, мавриди ҳамла қарор дода бошанд? Кай ба ӯ гуфта шуда буд: «Шумо Навиштаҳоро ба тарзи дуруст тафсир намекунед»? Ӯ ба таври равшан муайян месозад, ки дар охири ҷаҳон ҳаракате аз мардум вучуд хоҳад дошт, ки бо рӯҳ ва қудрати Илёс тавоно гардонида хоҳад шуд, ва ҳеҷ роҳи қонунӣ барои пешниҳод кардани он вучуд надорад, ки гӯё ӯ чунин мешуморид, ки он ҳаракати нидои пурзӯри фариштаи сеюм дар замоне ба вуқӯъ меомад, ки ӯ дар бораи зуҳури ояндаи қудрати Илёс нубувват мекард. Илоҳиётшиносони адвентисти Лоудикия меҳаҳанд рамаи худро ба он бовар кунонанд, ки

хоҳар Уайт ба «таҷрибаи худи ӯ» ҳамчун иҷрои нубуввати Илёс, ки пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд фиристода хоҳад шуд, «ишора мекард».

Инак, Ман пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд назди шумо Илёс-пайғамбарро мефиристам. Малокӣ 4:5.

Як хусусияти нубуввати Илёс ҳамчун рамз он аст, ки вай як методологияи Китоби Муқаддасро муаррифӣ мекунад, ки ба афсонаҳои коҳиноте муҳолифат менамояд, ки афсонаҳои расму ойинҳо ва анъанаҳои паҳн мекунад. Кори ӯ дар тайёр кардани роҳ («ин аст роҳ, дар он қадам занед») ба воситаи ҳамон методологияи Китоби Муқаддас анҷом меёбад, ки ба таълимоти коҳиноти фосид муҳолифат мекунад. Ва мувофиқи се шоҳиди Илёс, Яҳёи Таъмиддиханда ва Миллер; ҳамроҳ бо шаҳодати Хоҳар Уайт дар бораи зуҳури онвақтаи ояндаи Илёс, ӯ мард хоҳад буд, на зан. Вақте ки методологияи Палмонӣ ва Алфа ва Омега дуруст фаҳмида мешавад, он на танҳо ҳамчун маҷмӯае аз қоидаҳои Китоби Муқаддас барои тафсири Навиштаҳо, балки ҳамчун нусхаи хаттии ҳислати Масеҳ, ки ҷалоли Ёст, шинохта мешавад.

Ва ҷалоли Худованд ошкор хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид, зеро даҳони Худованд инро гуфтааст. Ишаёё 40:5.

Худи ҳислати Масеҳ дар усуле, ки барои фаҳмидани Каломи Ё бояд ба кор бурда шавад, таҷассум ёфтааст, зеро Ё Калом аст.

«Шариати Худо дар муқаддасгоҳи осмонӣ асли бузурге мебошад, ки аҳкоме, ки бар лавҳаҳои сангин навишта шуда, аз ҷониби Мусо дар Панҷкитоб сабт гардидаанд, нусхаи саҳеҳу бегалати он буданд. Онҳое ки ба дарки ин нуктаи муҳим расиданд, ба ҳамин тарз ба дидани ҳислати муқаддасу тағйирнопазири шариати илоҳӣ роҳ ёфтанд. Онҳо, чунон ки ҳеҷ гоҳ пеш аз ин надида буданд, қуввати суханони Начотдихандаро дарк карданд: “То вақте ки осмону замин аз миён наравад, на як ҳарф ва на як нуктае аз шариат ҳаргиз аз байн нахоҳад рафт.” Матто 5:18. Шариати Худо, чунки ваҳйи иродаи Ё ва нусхаи ҳислати Ёст, бояд то абад пойдор бимонад, “ҳамчун шоҳиди амин дар осмон.” На як ҳукм ботил карда шудааст; на як ҳарф ё нуктае тағйир дода шудааст. Забурнавис мегӯяд: “То абад, эй Худованд, каломи Ту дар осмон устувор аст.” “Ҳамаи аҳкоми Ё боэътимоданд. Онҳо то абад ва ҷовидона устувор меистанд.” Забур 119:89; 111:7, 8.» Муборизаи бузург, 434.

Чунон ки Даҳ Аҳком нусхаи бетағйири ҳислати Масеҳ аст, ҳамон тавр қоидаҳои тафсири пешгӯӣ низ нусхаи ҳислати Ё мебошанд.

«Мо бояд худамон бидонем, ки масеҳият аз ҷӣ иборат аст, ҳақиқат чист, имоне, ки мо қабул кардаем, кадом аст, қоидаҳои Китоби Муқаддас — он қоидаҳое ки ба мо аз ҷониби болотарин ҳокимият дода шудаанд — ҷӣ мебошанд. Бисёранд онҳое ки бе ягон далеле, ки имони худро бар он асос кунанд, бе шоҳиди кофӣ оид ба ҳақиқати ин масъала, имон меоваранд. Агар ақидае пешниҳод гардад, ки бо андешаҳои пешакии худи онҳо мувофиқат кунад, онҳо қомилан омодаанд онро бипазираанд. Онҳо аз сабаб ба натиҷа мулоҳиза намеkunанд; имони онҳо ҳеҷ таҳқурии воқеӣ надорад, ва дар вақти

озмоиш хоҳанд ёфт, ки бар қум бино кардаанд.

«Он ки бо дониши ҳозираи нокоми худ аз Навиштаҳо қонеъ шуда ором мегирад ва онро барои начоти худ кофӣ мешуморад, дар фиреби ҳалокатбор така кардааст. Бисёранд онҳое ки бо далелҳои Навишта ба таври комил мусаллаҳ нестанд, то битавонанд гумроҳиро ташхис диҳанд ва ҳар гуна анъана ва хурофотеро, ки чун ҳақиқат ба мардум қабул кунонда шудааст, маҳкум намоянд. Шайтон андешаҳои худро ба ибодати Худо ворид кардааст, то содагии Инчили Масеҳро фосид созад. Шумораи зиёде аз онҳое ки даъво доранд ба ҳақиқати ҳозира имон меоваранд, намедонанд ки имоне, ки як бор ба муқаддасон супурда шуд,—Масеҳ дар шумо, умеди ҷалол,—аз чӣ иборат аст. Онҳо гумон мекунанд, ки ҳудудҳои қадимиро ҳимоя мекунанд, аммо гарму сарданд ва бепарво. Онҳо намедонанд, ки дар таҷрибаи худ бофтани он ва соҳиб шудан ба фазилати воқеии муҳаббат ва имон чӣ маъно дорад. Онҳо муҳаққиқони ҷиддии Китоби Муқаддас нестанд, балки танбал ва безътиноянд. Ҳангоме ки оид ба порчаҳои Навишта ихтилофи ақидаҳо ба миён меояд, инҳо, ки бо мақсад таҳсил накардаанд ва нисбат ба он чи ба он бовар доранд устувор нестанд, аз ҳақиқат дур мешаванд. Мо бояд бар ҳамаи одамон зарурати бо ҷидду ҷаҳд таҳқиқ кардани ҳақиқати илоҳиро таъкид намоем, то бидонанд, ки ҳақиқатро ба ростӣ мешиносанд. Баъзеҳо дониши зиёдеро ба худ нисбат медиҳанд ва аз ҳолати худ қонеъ мебошанд, дар ҳоле ки барои кор ғайрати бештаре надоранд ва барои Худо ва барои ҷонҳое ки Масеҳ барои онҳо мурд, муҳаббати сӯзонтаре надоранд аз он ки гӯё ҳаргиз Худоро нашинохта буданд. Онҳо Китоби Муқаддасро намехонанд, [то] мағз ва фаровонии онро барои ҷонҳои худ азхуд намоянд. Онҳо ҳис намеkunанд, ки ин овози Худост, ки ба онҳо сухан мегӯяд. Аммо агар мо бихоҳем роҳи начотро дарк намоем, агар мо бихоҳем шуоъҳои Офтоби адолатро бубинем, бояд Навиштаҳоро бо мақсад омӯзем, зеро ваъдаҳо ва нубувватҳои Китоби Муқаддас бар нақшаи илоҳии фидия шуоъҳои равшани ҷалол меафкананд, ки ин ҳақиқатҳои бузург ба таври равшан дарк карда намешаванд». The 1888 Materials, 403.

Ба таври ҳақиқӣ масеҳӣ будан маънои монанди Масеҳ буданро дорад. Ин порча нишон медиҳад, ки мо «бояд ҳудамон донем, ки масеҳият аз чӣ иборат аст». Он мегӯяд, ки мо «бояд донем», ки «ҳақиқат чист». Мо «бояд донем», ки «имоне, ки қабул кардаем, чист». Мо бояд донем, ки «қоидаҳои Китоби Муқаддас кадомҳоянд — қоидаҳое, ки аз ҷониби олитарин ҳокимият ба мо дода шудаанд». Монанди Масеҳ будан талаб мекунад, ки бидонем он қоидаҳои Китоби Муқаддас, ки аз ҷониби олитарин ҳокимият ба мо дода шудаанд, кадомҳоянд. Бе он қоидаҳо мо наметавонем монанди Масеҳ бошем, зеро қоидаҳое, ки аз ҷониби олитарин ҳокимият дода шудаанд, нусхаи хаттии ҳислати Ё мебошанд.

Хусусияти дигари Илёс кори тайёр намудани роҳ барои фиристодаи аҳд аст. Илёс он кореро муаррифӣ мекунад, ки дар ҷараёни таърихе анҷом меёбад, ки дар он қавми баргузидаи пешин канор гузошта мешавад ва ҳамзамон қавми баргузидаи нав интиҳоб мегардад. Ин таърих раванди поксозиро ифода мекунад, ки қавмеро ба вучуд меоварад, ки ҳамчун қурбонии пок муаррифӣ мешавад, дар муқобили қавми баргузидаи пешини нопок.

Инак, Ман паёмовари Худро мефиристам, ва ӯ роҳи пеши Маро муҳайё хоҳад кард; ва Худованде, ки шумо Ёро металабед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне ҳамон

Фариштаи аҳд, ки шумо аз Ё хушнудед: инак, Ё хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Аммо кист, ки рӯзи омадани Ёро тоқат оварда тавонад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё биистад? зеро Ё мисли оташи гудозанда ва мисли собуни чомашӯён аст; Ва Ё нишаста, ҳамчун гудозанда ва поккунандаи нукра, писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра соф хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд қурбоние дар адолат тақдим намоянд. Он гоҳ қурбонии Яхудо ва Ерусалим назди Худованд мақбул хоҳад буд, чунон ки дар айёми қадим ва дар солҳои пешин. Малокӣ 3:1–4.

Яҳеи Таъмиддиханда роҳро барои он омода сохт, ки Масеҳ ногаҳон биёяд ва маъбади Худро пок созад. Поксозии маъбад дар аввали хизмат ва дар анҷоми хизмати Масеҳ иҷрои боби сеюми Малокӣ буд. Яҳе он паёмбаре буд, ки роҳро барои Паёмовари аҳд омода сохт, то писарони Левиро покиза гардонад.

«Дар вақти пок кардани маъбад, Исо рисолати Худро ҳамчун Масеҳ эълон мекард ва ба кори Худ оғоз менамуд. Он маъбад, ки барои иқомати Ҳузури илоҳӣ бино шуда буд, ба он мақсад тарҳрезӣ гардида буд, ки барои Исроил ва барои ҷаҳон дарси аён гардад. Аз азал мақсади Худо чунин буд, ки ҳар мавҷуди офаридашуда, аз серафими дурахшон ва муқаддас то инсон, маъбаде барои сокиншавии Офаридгор бошад. Аз сабаби гуноҳ, инсоният дигар маъбаде барои Худо намонд. Дили инсон, ки аз шарорат тира ва палид гардида буд, дигар ҷалоли Зоти Илоҳиро ошкор намекард. Аммо ба воситаи таҷассум ёфтани Писари Худо, мақсади Осмон ба иҷро мерасад. Худо дар инсоният сокин мегардад, ва ба воситаи ғайбӣ наҷотбахш дили инсон боз маъбади Ё мегардад. Худо ирода карда буд, ки маъбади Ерусалим шаҳодати доимӣ бошад бар он сарнавишти олии, ки барои ҳар чон дастрас аст. Аммо яҳудӣ аҳамияти он биноро, ки бо чунин ифтихор ба он менигаристанд, дарк накарда буданд. Онҳо худро ҳамчун маъбадҳои муқаддас барои Рӯҳи Илоҳӣ таслим нанамуданд. Саҳнҳои маъбади Ерусалим, ки аз ғавғои тичорати номуқаддас пур буданд, ба таври бисёр ростин маъбади дилро намондагӣ мекарданд, ки аз ҳузури шахватҳои нафсонӣ ва андешаҳои номуқаддас палид гардида буд. Ҳангоме ки Исо маъбадро аз харидорону фурӯшандагони ҷаҳон пок мекард, Ё рисолати Худро эълон намуд, то дилро аз палидии гуноҳ пок созад,—аз хоҳишҳои заминӣ, хирсҳои худпарастона, одатҳои бад, ки ҷонро фосид мегардонанд. “Ва Худованде ки шумо Ёро металабед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фариштаи аҳде ки шумо аз Ё шод мешавед; инак, Ё хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Лекин кист, ки рӯзи омадани Ёро тоқат оварад? Ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё биистад? Зеро Ё мисли оташи гудозанда ва мисли ишқори шустагарон аст. Ва Ё нишаста, нукраро гудохта пок хоҳад кард; ва банӣ-Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра соф хоҳад гардонид.” Малокӣ 3:1–3». Орзуи асрҳо, 161.

Яҳеи Таъмиддиханда он расуле буд, ки роҳро барои он тайёр сохт, то Масеҳ ногаҳон биёяд ва маъбади Худро пок созад; ва Вилиям Миллер ҳамон кори тайёриро барои он ба анҷом расонд, то Масеҳ ногаҳон 22 октябри соли 1844 ба Қудси Қудсӣ биёяд.

«Омадани Масеҳ ҳамчун Саркоҳини мо ба муқаддастарин макон, барои поксозии маъбад, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Инсон назди

Қадимулайём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён гардидааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малокӣ пешгӯй кардааст, ҳама тавсифи як воқеа мебошанд; ва ҳамин воқеа ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ дар масали даҳ бокира дар Матто 25 тасвир намудааст, ифода ёфтааст». Муборизаи бузург, 426.

Юҳанно ва Миллер он поксозиро, ки Малокӣ тасвир намудааст ва ҳоло дар таърихи кунунии мо амалӣ мегардад, ба таври пешнавъӣ ифода мекарданд.

«Пайғамбар мегӯяд: “Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, кудрати бузург дошт; ва замин аз чалоли ӯ мунаввар гардид. Ва бо овози пурзӯр бо қувват нидо карда, гуфт: Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо гардид” (Ваҳй 18:1, 2). Ин ҳамон паём аст, ки аз ҷониби фариштаи дуюм дода шуда буд. Бобил афтод, “зеро ки вай ҳамаи халқҳоро аз шароби хашми зинои худ нӯшонид” (Ваҳй 14:8). Он шароб чист? — Таълимоти ботили ӯ. Ӯ ба ҷаҳон ба ҷои шанбеи аҳкоми чорум шанбеи дурӯғин додааст ва он дурӯғеро такрор кардааст, ки Шайтон нахуст ба Ҳавво дар Адан гуфта буд, — ҷовидонагии табиӣ ҷон. Бисёр гумроҳҳои ҳамхешро ӯ ба ҳар сӯ паҳн кардааст, “ва аҳкоми одамонро ҳамчун таълимот меомӯзонад” (Матто 15:9).»

«Вақте ки Исо хизмати оммавии Худро оғоз намуд, Ӯ маъбадро аз таҳқири куфромези он пок кард. Аз ҷумлаи охирин амалҳои хизмати Ӯ поксозии дуҷуми маъбад буд. Ҳамин тавр, дар кори охирин барои огоҳонии ҷаҳон, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Паёми фариштаи дуюм чунин аст: “Бобил сукут кард, сукут кард, он шаҳри бузург, зеро ки вай ҳамаи халқҳоро аз майи хашми зинои худ нӯшонид” (Ваҳй 14:8). Ва дар нидои баланди паёми фариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои шарик нашавед ва ба балоҳои вай гирифта нагаред. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадҳои вайро ба ёд овардааст” (Ваҳй 18:4, 5).» Selected Messages, book 2, 118.

Ду поксозии маъбад дар хизмати Масеҳ ва ду поксозии маъбад дар таърихи миллериит иҷрои боби сеюми Малокӣ буданд ва ба пеш ба ду поксозии маъбад ишора мекунам, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфтанд, вақте ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк бо ламси Худо фурӯ андохта шуданд ва фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаҷдахум фуруд омад, то заминро бо чалоли худ мунаввар созад. Аз ҷумла, ин таоми афсонаҳоро, ки аз ҷониби илоҳиётшиносони Лоодикияи адвентизм пешкаш мешавад, ботил месозад; онҳо даъво мекунам, ки Эллен Уайт он набиӣ Илès буд, ки мебоист пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд биёяд. Поксозии маъбад, ки хангоми фуруд омадани фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдахум ба амал меояд, ҳаштоду шаш сол пас аз он оғоз ёфт, ки Эллен Уайт ба оромӣ супурда шуд.

Яҳеи Таъмиддиханда ва шогирдони ӯ, Миллер ва миллериён, ва «Оянда барои Амрико» паёмрасонхоро намоёндагӣ мекунам, ки роҳро барои он омода месозанд, ки Паёмовари аҳд ногаҳон ба маъбади Худ биёяд ва онро аз ҳаромсозии куфромези он пок намояд.

Илès ба ҳайси рамз мардро ифода мекунад. Ӯ мардеро ифода мекунад, ки аз чараёни одди ҳаёт даъват шудааст, на илоҳиётдони коҳинӣ. Хизмати ӯ методологияи дурусти Китоби Муқаддасро пешкаш менамояд, ки ҳамон қоидаҳое, ки аз ҷониби волотарин ҳокимият дода шудаанд. Хизмати ӯ дар муқобили методологияи коҳинони кунунии Лоодикия, яъне

афсонаҳо, урфу одатҳо ва анъанаҳо, қарор дорад. Ў роҳи раванди поксозиро муҳайё месозад, ки аз боқимондаҳои қавми баргузидае, ки аз он гузашта шудаанд, қавми нави баргузидаро бармехезонад. Раванди поксозӣ дар чаҳорчӯбаи воқеаест, ки ногаҳон ба амал меояд.

Илёс ҳамчунин хизмат ва амалеро ифода мекунад, ки Худо махсусан барпо менамояд ва онро ҳамчун хизмати хосси Худо муайян месозад.

Мо инро дар таърихи миллериён дар мақолаи оянда нишон хоҳем дод.

Ва дар вақти тақдими қурбонии шомгоҳӣ чунин воқеъ шуд, ки Илёс-пайғамбар наздик омада, гуфт: «Эй Парвардигор Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил, имрӯз маълум гардад, ки Ту дар Исроил Худо ҳастӣ, ва ман бандаи Ту ҳастам, ва ҳамаи ин корхоро бо каломи Ту ба ҷо овардаам». 3 Подшоҳон 18:36.